

трынна, издигна глава-та си, нъ заглушенъ отъ екотъ и кучета не можя да разбере нищо; обаче той позна че има нѣщо въ село-то. Черне! извика той куче-то, и скоро ся затече на прозореца та похлопа за да ся събуди баща му.

— Тейко, Тейко!

— Що е сынко, отговори старецъ-тъ сънливъ.

— Я стани, тейко и послушай, какъ е грѣм-нало село-то.

— Какъ що си ся толкова сынко Стоенчо уплашилъ? то не е нищо, нѣкои ловцы може да ходятъ край село и пушкжтъ на дивичъ.

— Що думашъ, ты тейко, срѣдъ пощъ какъвъ тя е ловъ патилъ. Па! ето ти и друга пушка... тейко ставай—я, я, глѣдай, глѣдай татакъ на долу, кждѣ бѣглишки-тѣ хамбары, какво свѣти? Той е огънь, тейко, огънь! Ето, чювашъ ли гласове, писъкъ и плачове! Тейко, не стой скоро събуди майкж и Станкж.

Пламака-тъ повече и повече ся издигаше; село-то свѣтна. Всичкы ся розбудихж.

— Защо свѣти? попыта баба Рада, уплашена.

— Огънь, мамо, огънь! извика Стоенчо; гледайте и отъ другж странж избухна пламъкъ.

Излезе вѣтеръ, той начна да усилова и рас-